

Det er efterhånden 48 år siden at Leif Løfgren vandt Dansk Trav Derby med Fox Hanover og han er dermed en af de ældste nulevende Derbyvindere – kun overgået af John Petersen, som vandt Derbyet i 1957 med Tjavs. TravService.dk tegner et portræt af den 76-årige tidligere Lunden-træner, som er still going strong og som altid på plads på Derbydagen – i år for 66. gang i træk!

Af Henrik Berg

- Det første Derby jeg så var Ilka Nichols med Sofus Sørensen i 1947 og jeg har ikke misset et eneste siden – jeg tror sgu det er lige til Guinness Rekordbog! griner Leif Løfgren, som en dejlig solbeskinnet augustdag byder inden for i kolonihavehuset på Amager til en snak om de go'e gamle dage.

Løfgren er en glimrende fortæller og Derbysejren er selvfølgelig en af de begivenheder, der sidder ekstra fast på nethinden.

- Jeg havde ikke færre end tre heste med i Derbyet i '64. Jeg kørte selv Fox Hanover fordi han var bedst på de lange distancer, mens Jägersro-træner Bertil Jansson kørte Faust Søvang og Palle Sperling kørte Fredag Ørnebjerg.

- Fox Hanover havde været nummer to i Kriteriet bag Frands Overgaard (Hans Bagge), men var ikke en af favoritterne i Derbyet. Det var Fjuri Axworthy (Leif Nielsen) og Funny Boy (Walther Kaiser-Hansen). Funny Boy tog spids fra start og jeg fik hurtigt ryg med Fox Hanover, der havde startspor 1. I sidste sving fik jeg plads til angreb og så tænkte jeg: Så er det afsted! Jeg havde vel omkring 20 meters forspring da vi gik ind på opløbet, men selvom Flying McElwyn (Per Hansen) kom meget stærkt til slut, vandt jeg med en længde. Vindertiden blev 1.24,4a/3000 meter (!) og Fox Hanover fik 25.000 kroner for sejren. Hesten var ejet af Stald Sofus & H.C. og bag det pseudonym gemte sig fader og søn. Sønnen var slagtermester H.C. Henriksen fra Køge, som selv var en ivrig amatørkusk.

- Ejeren inviterede på Derbyfest i Nimb, men jeg havde lige et ærinde. Min kone lå nemlig på hospitalet med vores yngste søn, Søren, som kom til verden fire dage før Derbyet, så jeg kørte ind med et par flasker champagne for at fejre det sammen med hende, husker Leif, som senere fejrede flere andre triumfer med Fox Hanover, bl.a. Mesterskab for Danmark 1969 og '70.

- Vi vandt bl.a. også et løb på Jägersro, hvor Fox Hanover endda havde fejl på i opløbet, men han satte sig lynhurtigt i trav igen og jeg kunne køre imellem de to forreste og vinde alligevel. Efter løbet blev jeg kontaktet af en svensk træner, som spurgte om hesten var til salg, så jeg ringede hjem til H.C. Henriksen, der høfligt afslog tilbuddet. "Det HAR jeg jo fortalt dig, Leif, man sælger ikke et familiemedlem og Fox Hanover er en del af familien"!

H.C. Henriksen kørte i øvrigt selv Fox Hanover i Amager 4-års Mesterskab, der var et heatløb over 1600 meter. Hvis to forskellige heste vandt de to heat, mødtes de i et tredje og afgørende heat. Leif Løfgren valgte på forhånd Faust Søvang fordi det var en bedre sprinter og det blev også til sejr i 1. heat, mens 2. heat blev vundet af Flying McElwyn. I skilleheatet førte Faust Søvang fra start til mål. Fox Hanover var ikke med i afgørelsen i de to heat.

Året 1964 var i det hele taget et fantastisk år for Leif Løfgren. Foruden Derbysejren og Amagers 4-års

Mesterskab, blev det således også til sejr i bl.a. Jydsk 4-årings Grand Prix med Fox Hanover, Dansk Trav Kriterium med Gosse og Jydsk 2-årings Grand Prix med Henk (kørt af ejeren Aksel Madsen)!

Derbyvinder købt på vilkår

Fox Hanover var opdrættet af den fynske amatørkusk Aksel Madsen og havde som 2-års været i træning hos både Mogens Ingvard og Walther Kaiser-Hansen. Som 2-års startede hesten ikke færre end 22 gange og vandt to løb, men hvordan fandt Leif Løfgren egentlig frem til Fox'en?

- Jeg havde i forvejen to-tre heste i træning for H.C. Henriksen, som øvrigt gav mig helt frie hænder til managering og træning af hans heste. "Jeg arbejder det meste af dagen i slagterforretningen, så jeg har ikke tid til at beskæftige mig med travhestene, men hvis jeg har en hest, der ikke duer, skal du være ærlig over for mig" sagde han bl.a., og det blev aktuelt allerede kort efter jeg fik de første heste i træning for ham, siger Leif.

- H.C. havde heste hos Benth Kyvsgaard, hvor jeg hentede fire heste og efter 14 dage ringede jeg til ham og spurgte, om han selv slagtede heste. "Hvorfor?" – Fordi to af dem duer ikke, så de blev kasseret.

- En dag i april måned '63 ringede H.C. til mig og sagde at en revisor, som han kendte, havde en rigtig fin 3-åring, Frank, i træning på Fyn og den er til salg. Den skulle starte den førstkommande lørdag, så vi kørte over for at se på den, men den havde tydelig harespot og jeg kasserede den inden den kom til start.

- Jeg blev lidt irriteret fordi vi var kørt den lange vej, men H.C. ville også gerne se på en anden hest, Fox Hanover, som ejeren selv skulle køre. Det var en ret lille hest – Fox Hanover var kun 148 cm i stang – men løbe det kunne han. Aksel Madsen kørte i tredje spor det mest af vejen, men blev alligevel tredje, så vi gik ned til træner Rudolf Jensen efter løbet og spurgte om den var til salg. Jo, det var den da og han nævnte en relativ høj pris, men vi købte den alligevel og blev enige om af de sidste 3.000 kroner skulle falde når Fox Hanover fik rekord 1.20, hvilket var en rimelig god tid dengang. Den efterfølgende søndag afleverede han den på Lunden og det første år blev Fox Hanover bl.a. nummer to i Kriteriet.

Fox Hanover og Leif Løfgren efter Derbysejren sammen med ejerne, H.C. Henriksen med frue

Pjækkede fra skolen for at gå til trav

Derbyet er det største man kan vinde inden for travsporten, og Leif Løfgren fik faktisk allerede fire år senere endnu en Derbyvinder – endda en dobbeltsejr – men derom senere. Lad os i stedet skruetiden tilbage til midten af 40'erne, hvor den unge Leif fik øjnene op for det, der skulle vise sig at blive en livslang passion.

- Min far var jo interesseret i trav og han tog mig ofte med til Amager Travbane. Som barn boede vi i Kastruplundgade på Amager og lige ved siden af boede Eddie Ahlstrøm, som var postbud og amatørkusk. Han havde nogle heste opstaldet på en nærliggende gård, bl.a. Peter, som jeg hjalp til med at passe, fortæller Leif.

- Senere flyttede vi ind i et hus, hvor Amager Travbane nærmest lå i baghaven. Huset tilhørte min mors moster og onkel, og da mosteren døde flyttede vi ind hos min onkel. Jeg løb så over på travbanen hver eneste dag efter skole. Dengang var der jo ikke lysanlæg, så når løbene startede kl. 12 pjækkede jeg fra den sidste time og fik så en sveder dagen efter, hvis ikke min far var flink og skrev til skolen at jeg havde været syg!

- I starten kom jeg hos træner Georg Andersen, men da jeg var færdig med skolen begyndte jeg som staldmand hos Thomas Hansen, som bl.a. havde stor succes med Willy B. Han havde imidlertid ikke så mange heste tilbage, så jeg kom snart efter over til Knud Hansen, hvor jeg var indtil jeg skulle ind og aftjene min værnepligt i 1953. Knud sagde at min plads var åben når jeg kom tilbage, og da jeg blev hjemsendt i foråret 1955 startede jeg igen hos Knud Hansen.

- Han havde dog heller ikke så mange heste, og jeg havde jo ambitioner om at blive træner og ville derfor

gerne køre nogle flere travløb, så det passede fint at jeg blev "headhundet" af Mark Ingdam. Dvs. en af Marks hesteejere spurgte mig, om jeg kunne ha lyst til at komme over til Mark og det ville jeg jo gerne. Jeg forelagde sagen for Knud, som syntes det var en fin chance, men jeg måtte love ham at jeg blev til han havde fundet en afløser. Det gjorde han efter en måneds tid og så startede jeg hos Ingdam i 1956.

De, Dem og Deres

I dag er tiltaleformen "De" næsten forsvundet, men i 50'erne var det almindeligt også på travbanen, hvor Leif Løfgren bl.a. sagde De til sin chef, Knud Hansen.

- Det gjorde jeg faktisk indtil jeg selv på træner. På den første generalforsamling kom han så hen til mig og sagde, at når vi nu var blevet kollegaer, så skulle vi drikke dus! Til gengæld var jeg dus med Mark Ingdam, fortæller Leif.

- Koster var man selvfølgelig også De's med og i den sammenhæng husker jeg en speciel oplevelse fra første halvdel af 60'erne. På det tidspunkt var Koster stoppet som træner, men han udsatte en ærespræmie som jeg vandt. Han var imidlertid for svag til selv at komme over og overrække den, så han havde bedt Ritmester Hald, som var overdommer på travbanen, om at stå for det.

- Dagen efter kom Per Hansen, som havde overtaget Kosters stald da han stoppede i januar 1961, over til mig: "Koster ringede i går aftes og sagde: Kan du ikke tage Løfgren med over, så jeg kan sige tillykke til ham?" Koster boede jo i en villa på Traverbanevej lige bagved tribunen, så vi gik derover mandag eftermiddag og han var frisk nok til at vi gik ned i kælderens til en pot billard. Den dag sagde han, at når jeg nu havde vundet hans ærespræmie, så syntes han at vi skulle være dus!

- Koster var jo en meget speciel personlighed – en meget indelukket type. Han var vist meget ensom på sine gamle dage, selvom han havde hustruen Rigmor. Da vi gik, sagde han: "Lad det ikke være sidste gang – I er altid velkommen" og Per og jeg gik ofte over og besøgte ham, fik en kop kaffe og så kom jeg lidt mere ind på ham. Jeg købte i øvrigt et lille udtræksbord på den auktion, der efter Rigmor Kosters død blev afholdt over deres ejendele. Det står her i kolonihavehuset og er et sjovt minde om dengang.

"Langemand, det sner!"

Tilbage til Mark Ingdam, som Leif Løfgren var jockey hos i næsten fire år indtil han startede som selvstændig træner på Lunden 1. januar 1960, og det var en meget lærerig tid.

- Mark var et stort geni, som var forud for sin tid, fastslår Leif.

- Søren Nordin har sagt at det er ham, der har opfundet vatudtræk og sidestænger til hestene, men det passer ikke. Det har han lært da han var til storløb i København, hvor Mark Ingdam allerede tidligt i sin karriere (han startede som træner i 1942) begyndte at eksperimentere med mange forskellige ting.

- Mark trænede bl.a. meget ofte hestene uden sko. Dengang da jeg startede gik de fleste heste meget tungt balanceret, men Ingdam begyndte at pille skoene af mellem starterne og gav dem i stedet nogle lette sko på. Han kørte dem aldrig uden sko i løbene – det var kun bagskoene, der blev pillet af, men det betød alligevel rigtig meget og var helt sikkert en af årsagerne til hans fine resultater.

- Dengang kunne kun de færreste trænere sko, men Mark kunne og om vinteren skete det ofte, at han kom hen til vores hus og bankede på ruden på mit værelse – vi boede som nævnt lige ved siden af

Amagerbanen: "Langemand, det sner!" – og så måtte jeg i tøjet og med over på travbanen, selvom klokken kun var midt om natten mellem lørdag og søndag, Vi havde to sæt sko til hver hest hængende på kroge på staldgangen med navne på, og så skulle jeg brække sommerskoene af dem, der skulle starte om søndag og klargøre vinterskoene, hvorefter Mark selv slog dem på. Vi startede måske 15 heste på sådan en løbsdag, og ved 10-tiden manglede vi måske de par stykker, som jeg skulle køre og så sagde han: Så kan du selv ta' de sidste!

- Mark syede også gamacher og seletøj, og lavede liner, som han sad og håndsyede. Men han var også meget perfektionistisk med sin køredragt – stillede altid op i nypudsede støvler og nyvasket dragt, ligesom vi lagde nogle hvide stykker stof under selerne på løbsdagene, så hestene så flotte ud.

- En anden ting jeg lærte af Mark var at køre med stopur under træningen. Det var der flere andre der gjorde, men alligevel var det ikke så udbredt som i dag, og når mine kollegaer kørte forbi mig på banen kunne de godt finde på at spørge: "Hva' er klokken?" – men jeg var ligeglad – det var min måde at gøre det på.

Desværre blev Mark Ingdam offer for sin egen succes og døde allerede i 1964 i en alder af blot 46 år.

- Da vi fik meddelelsen om Marks død, besluttede vi trænere at mindes ham ved at gå over i Tutten og få en øl eller kop kaffe og side og snakke om Mark. Undtagen hans bror Leiff, som fortsatte med at træne. "Livet skal gå videre" sagde han – jo, de var lidt specielle de to brødre.

Lange arbejdsdage

Leif Løfgren var staldmand på Lunden i ni år inden han startede som selvstændig træner 1. januar 1960, og han ser tilbage på sin læretid på stor glæde, selvom det var nogle lange arbejdsdage.

- Dengang kørte man jo skiftevis på Amager og Lunden en eller to måneder ad gangen, og når der var Charlottenlund-meeting fulgtes jeg med flere af de andre staldfolk fra Amager. Vi skulle møde kl. 6 og det tog ca. tre kvarter på cykel, så vi mødtes kl. 5.15 på Korsvejens Skole og så gik turen mod Charlottenlund.

- Hestene skulle fodres til aften kl. 17, så det var jo nogle lange arbejdsdage og vi arbejdede altså syv dage om ugen hele året rundt. Hvis man var heldig havde man en fridag hver 14. dag, men ferie var "en by i Rusland", fortæller Leif Løfgren, som fik licens i 1954 og vandt sin første sejr et par år senere med Teddy Roy. Han vandt i alt seks løb som jockey.

- Dengang gik man på trænerekole i tre år – det foregik om vinteren et par gange om ugen i Centralforbundets lokaler på Nørrebro. Vi fik undervisning i staldtjeneste, væddeløbsteori, hestekundskab, regning, dansk og skrivning! Jeg fik 53 point af 56 mulige og bestod d. 14. december 1959 sammen med bl.a. Jørgen Olsen, Peter Bratholm, Viggo Andersen og John Petersen.

- Jeg havde lovning på ti heste, men da jeg ringede rundt havde de alle mulige undskyldninger, så det endte med at jeg startede med fire heste i stalden, fortæller Leif, som til gengæld fik en forrygende start på trænerkarrieren.

- 1. nytårsdag startede jeg enkelt hest – handicapperen Sonny Boy, som jeg selv havde halvpå på – og den vandt. Løbsdagen efter (som allerede var d. 3. januar) havde jeg igen kun en enkelt hest til start, Abild Guy, som også vandt, så det var lidt af en drømmestart.

- Alligevel var det tungt i starten og der gik nogle måneder inden jeg begyndte at få noget tilgang, men efterhånden kom der da lidt mere gang i forretningen, især efter alle storløbssejrene i '64 fik jeg rigtig mange heste i træning. Den slags er jo altid god reklame og jeg havde i mange år fast 25-30 heste i stalden og fire staldfolk.

Dobbeltsejr til Stall Hans

Fire år efter Fox Hanovers Derbytriumf fik Leif Løfgren endnu en Derbysejr, da Karina Axworthy vandt foran staldkammeraten Krudt Ørnebjerg. Begge heste var ejet af den svenske storstald, Stall Hans (kunsthandler Kurt Svensson fra Stockholm) og Karina Axworthy – der stillede op som storfavorit – blev kørt til sejr af ejersønnen, Solvalla-træner Hans Svensson.

- Jeg havde heste for Stall Hans i 25 år og har købt mange fine heste til Kurt Svensson, som bl.a. købte mange ungheste på Åringsauktionerne og normalt kørte jeg dem så til inden de gik til Sverige, fortæller Leif, som også var mellemmand i forbindelse med købet af Karina Axworthy og Krudt Ørnebjerg.

- Otte dage før 3-årsmesterskabet på Amager kom Kurt Svensson herved og spurgte, om ikke jeg havde en spændende hest til salg. Jeg vidste at amatørkusken Helge Heine var interesseret i at sælge Karina Axworthy, som jeg skulle køre hurtigt den efterfølgende formiddag, så Kurt Svensson kom ind på banen og blev meget begejstret for hoppen. Han ville imidlertid altid prutte om prisen, så i første omgang blev handlen ikke til noget, men næste dag kl. 10 ringede Kurt til mig: "Jeg står nede i lufthavnen og vil gerne gi' prisen – kan du ikke komme herved og hente pengene?" Han havde imidlertid ikke så mange kontanter på sig, men der blev alligevel skrevet købskontrakt og Karina Axworthy blev meldt i Amagers 3-års Mesterskab med Stall Hans som ejer.

- Hans Svensson var på det tidspunkt lige startet som træner og Kurt sagde til mig, at han primært købte Karina Axworthy for at give "Hasse" en god start og et navn inden for travsporten. Det var selvfølgelig i orden med mig. "Så må vi sørge for at den vinder Derbyet og så tager jeg bare den, der bliver nummer to"! – "Hvem er det?" spurgte han. "Krudt Ørnebjerg" svarede jeg – "Så vil jeg også købe den"! Der var aldrig langt fra ord til handling med Kurt Svensson, som kom til Danmark en måneds tid senere for at betale hesten.

- Jeg vidste imidlertid at den havde fået en mindre skavank, og jeg sagde at jeg ikke ville sælge en hest der ikke var 100 % i orden. Det forstod han godt, men de kom alligevel ned for at se på Krudt Ørnebjerg og Hans gik hesten igennem. Jeg fortalte ham ikke hvad der var galt, men han fandt alligevel frem til en lille bøjeseneskade på højre forben. Vi blev så enige om at sende den på vinterferie, og næste forår kom Kurt Svensson så tilbage for at købe Krudt Ørnebjerg.

Karina Axworthy var så stor favorit i Derbyet, at hun fik en "bodyguard" i månederne frem mod kampen om det blå bånd den 15. september (i 1967 og '68 blev Dansk Trav Derby afviklet den tredje søndag i september).

- Min førstemand Uffe Andersen (senere træner i Skive) blev sat til kun at passe Karina Axworthy og Krudt Ørnebjerg de sidste fire måneder op til Derbyet. Hestene stod fast på Amager, som alle mine øvrige heste, og de sidste otte dage stillede Uffe en feltseng op i stalden, så han nærmest i bogstavelig forstand var sammen med hestene 24 timer i døgnet!

Udover Derbysejren vandt Karina Axworthy også Amager 4-års Mesterskab med Hans Svensson i sulkyen. Samme år vandt Leif Løfgren Amager 3-års Mesterskab med Leif Ørnebjerg.

Af andre fine heste kan nævnes Nallo (Mesterskab for Danmark 1973) og Solo Nolo (nummer fire i Derbyet efter 80 meters startfejl), der begge huserede i hurtigklassen i 70'erne.

Travkrigen

Leif Løfgren havde således stor succes i 60'erne med storløbssejre på stribe, men i 1970 blev han sammen med de andre københavnske trænere hvirvlet ind i den berømte travkrig mellem Lunden og Amager Travbane. Et af mest triste kapitler i dansk travsports historie, der udspillede sig i årene 1970-78.

- Det gik jo dårligt for både Lunden og Amager, og derfor kom det på tale at slå de to baner sammen. Man

talte bl.a. om at sælge Amager Travbane, som dengang kunne indbringe 25 mill. kroner, og flytte det hele til Charlottenlund, men det ville Amagers formand, Axel Taarup slet ikke høre tale om, erindrer Leif.

- Så foreslog Brøndbys daværende borgmester, Kjeld Rasmussen, at man kunne leje 100 tdr. land, der hvor Brøndby Stadion i dag ligger. Det syntes begge baner umiddelbart var en god idé, og Lunden foreslog at man startede med at sælge Amager, der dengang skyldte et par millioner, så man ville få et provenu på ca. 23 mill. kroner, som kunne anvendes til at opføre en helt ny bane i Brøndby. Når banen stod færdig, skulle man så sælge Lunden, der dengang var vurderet til omkring 40 millioner – tror jeg det var – og så var man gældfri og havde man en tip-top moderne bane samt en masse penge på kistebunden. Lunden tilbød endda, at Axel Taarup kunne blive formand for det nye travselskab.

- Det endte med at der blev afholdt en ekstraordinær generalforsamling på Amager, hvor Taarups stemme blev afgørende for at man sagde Nej og fortsatte med at køre løb på Amager Travbane. Samme aften havde vi et medlem fra Amager Travelskab til middag – han gad ikke tage til generalforsamling, men hvis han havde været til stede havde han stemt for Lunden, og så var Amager Travbane blevet solgt og der var blevet bygget en ny bane i Brøndby. Han er død nu, men det måtte han høre meget for i mange år.

- Herefter brød travkrigen ud i lys lue og vi trænere – dengang var der 31 trænere i København – måtte vælge side. Nogle få (Børge Grandahl, Dan Jensen, Børge Rasmussen, Verner Rasmussen og Ejvind Schnell, red.) valgte at blive på Amager, mens resten valgte Lunden. "Amagertrænerne" fortsatte med at starte på Lunden, mens vi andre nægtede at starte på Amager og senere Skovbo.

- I de år var der typisk løb på Lunden onsdag og søndag, mens Amager havde løb torsdag aften. Det var jo ikke nogen holdbar situation og det gik især ud over Amager Travelskab, der efter travkrigen brød ud, solgte banens areal til Tårnby Kommune mod at få lov til at blive i vistnok ti år. Lidt i panik valgte Amager så at lukke banen og i stedet flytte til Skovbo. Dengang skulle man nok ha' valgt at slå sig sammen med Lunden, men det skete som bekendt ikke og det synes jeg var trist, siger Leif.

Travkrigen sluttede i foråret 1978, hvor der blev arrangeret en "forsoningsdag" på Skovbo, hvor flere af Lundens trænere var til start.

Max. 26 heste i træning

I 1923-24, hvor den københavnske travsport domineredes af stortrænerne Jan Koster og Sofus Sørensen, blev der indført regler for et maksimalt antal heste i træning for at tilgodese de mindre trænere. Det såkaldte "skiftesystem" – der dog blev justeret undervejs - var suspenderet i nogle år, men vendte så tilbage i 1930 og gjaldt helt frem til 1968.

- Da jeg startede som træner måtte vi have højst 40 forskellige heste igennem stalden, dvs. vi måtte max. have 26 heste i træning og når vi havde skiftet 14 ud, måtte vi ikke tage flere nye heste ind. Der var én særrregel: Når 2-årsæssonen var slut ca. 1. oktober, måtte vi tage et ubegrænset antal 2-åringer frem til nytår, hvorefter vi skulle beslutte os for hvem vi ville beholde. Det skabte jo en del debat og især Walther Kaiser-Hansen var meget utilfreds med reglerne fordi han kunne få mange flere heste i træning, men jeg var egentlig tilhænger af systemet, da jeg synes det var fornuftigt at der skulle være lidt til os alle, siger Leif Løfgren.

- Jeg synes jeg altid har været et godt foreningsmenneske. Jeg har bl.a. været formand og sad i mange år i bestyrelsen for Lundens trænerforening, hvor jeg stadig er revisor – det har jeg været i over 40 år! Desuden var jeg på et tidspunkt også med i Det Danske Travelskabs bestyrelse, og jeg har altid interesseret mig for det travpolitiske.

"Til sidst måtte jeg ha' penge med på arbejde"

Leif Løfgren husker ikke hvad han fik i løn som staldmand i begyndelsen af 50'erne, men da han startede som træner i 1960 var træningsprisen 498 kroner pr. måned, hvoraf der skulle betales staldfolkeløn og sko. Til sammenligning var præmiesummen i ordinære klasseløb på Lunden og Amager ca. 3-4.000 kr.

- Jeg har altid været glad for at være træner og syntes det var et rigtig godt job, selvom det var hårdt arbejde. De penge jeg havde sparet op som staldmand gik bl.a. til at købe seletøj m.m., og umiddelbart efter jeg startede som træner, købte jeg en Folkevogn – den gamle "Hitlerslæde" – for 15.000 kroner kontant. Fem år senere havde jeg sparet op til udbetalingen (15.000 kr.) på vores første hus, der kostede 107.000 kr.

Ja, det var tider, smiler Leif, som efter 28 år som træner valgte at lukke staldøren i september 1988 – 52 år gammel. Han vandt i alt 727 løb.

- Den økonomiske krise i travsporten begyndte jo allerede at snære på det tidspunkt og jeg kunne jo godt mærke, at det gik ned ad bakke for min forretning. Det er naturligt når man kommer op i alderen. Jeg sagde altid at jeg ville stoppe når jeg ikke længere havde råd til at have en staldmand ansat, men stoppede først efter års tid efter at den sidste staldmand rejste.

Leif Løfgren har haft mange dygtige staldfolk gennem årene, bl.a. Kern Pedersen, Uffe Andersen, Henrik Mylner, Bjarne Schnell, Per Josephsen og Max Nielsen, som alle senere selv blev trænere.

- Jeg er stolt over at kunne sige, at jeg aldrig har "søgt" på at få en hest i træning og jeg er aldrig gået under træningsprisen for at få nogle flere heste i træning. Desværre blev det til sidst nødvendigt for mig at tage penge med for at gå på arbejde, og så valgte jeg at aflevere min opsigelse til daværende direktør Jørn W. Hansen. Jeg havde på det tidspunkt kun seks heste i træning og de fire ejere mødte jeg samme onsdag aften på Lunden, men de to sidste var jeg nødt til at ringe til dagen efter for at meddele dem min beslutning. Året efter Leif Løfgren stoppede som træner blev han ansat som varmemester i en ejendom i København, hvor han var frem til sin 70-års fødselsdag for seks år siden.

- Men jeg følger da stadig meget med i travsporten, selvom jeg ikke er på Lunden hver løbsdag. Det er mest på storløbsdagene. Til gengæld ser jeg masser af travløb på TV og følger generelt med hvor jeg kan, slutter Leif Løfgren, som nyder pensionisttilværelsen sammen med hustruen Edel – de har kendt hinanden siden 1955 og har sønnerne Lars og Søren. Førstnævnte har arvet faderens glødende interesse for travsporten og er bl.a. formand for Lundens Amatørklub, selvom han pt. ikke er aktiv som kusk.

